

abril 2009 n. 185

el butlletí

de l'ACO de Catalunya i les Illes Balears

SACERDOS ALTER CHRISTUS

EXEMPLUM DEDI VOBIS
CHARITE

DONNER

son corps,
son esprit,
son temps,
ses biens,
sa santé,
sa vie.

DONNER LA VIE

par
sa foi,
sa doctrine,
sa prière,
ses pouvoirs,
ses exemples,

devenir du bon pain

*Una espiritualitat
evangèlica i encarnada
en i amb els pobres*

Orientacions i objectius

Fruïta del temps. Comitè permanent [03]

Llegir l'Evangelí avui

Camí de la Pasqua, Joan Cabot [4]

Informar i formar

Militància i espiritualitat, Montserrat Sidera [6]

Vida del Moviment

Resum comptes exercici 2008, Enric Blasi i Anna M Sánchez [7]

Els cristians i les crisis: posem-hi llum. Teresa Canals i Comitè de Zona [8]

Compromesa en una empresa d'inserció. Susana Sánchez [10]

Intercambio en Córdoba, breu crònica personal. Fabio Almeida [11]

Utopía y realidad, Luís Gómez (Lele) [13]

Un dia en la vida de...

Francisco Ruiz Santiago, un educador social reciclado. Francisco Ruiz [14]

Parlem amb

Marília Sanz, administrativa de l'ACO. Ton Clapés [15]

El món tal com és

Quina palanca canviarà un poble? Francesc Segalés [17]

Col·laboracions

Paraules al funeral de la Paquita Robles, Grup Morera [18]

En el recuerdo de la clase obrera. Grup Magòria [19]

El Joan i el Nadal. Gemma García [21]

Reflexions d'una religiosa al Congo. Grup Poble Sec I [22]

Manifest del grup de cristianes i cristians d'ICV [23]

Dossier

Una espiritualitat evangèlica i encarnada en i amb els pobres.

Cultura

La missa senzillament, Robert Cabié [24]

Mion-Puigberenguer, Equip MIPUAL [24]

*Revista trimestral de l'ACO
de Catalunya i les Illes
Balears*

c/Rivadeneira, 6 8è 08002
BARCELONA
tel. 93 412 48 88
fax 93 318 81 87
acocat@arrakis.es
www.treballadors.org/aco

Equip de redacció:

Albert Marín, Enric Mateu,
Josep Pascual, Cèlia Santiago,
Ton Clapés, i Jordi Joan
Aymerich.

Impressió:
Papers 99, S.C.C.L.

Disseny i maquetació:
Juan Àngel Baños (Papers99, s.c.c.l.)

Presentació

A abans d'entrar en matèria volem agrair la feina i les hores dedicades al Butlletí per part del nostre company Jordi Bertran, del grup Mataró 2, que des de feia nou anys ben bons el maquetava i compaginava. Una feina amagada i silenciosa que ha permès que la revista arribés a les nostres mans i ha representat un estalvi considerable al moviment. Moltes gràcies, Jordi!

Espiritualitat i crisi podem dir que són els dos grans temes d'aquest butlletí. Trobareu espiritualitat en el resum del seminari de formació i sobretot en el dossier en què diferents persones, capellans i laics, ens expliquen què és aquest corrent espiritual i apostòlic anomenat Pradó, del qual molts hem sentit parlar però pocs seríem capaços d'explicar.

A la zona Montserrat es va parlar de crisi i d'economia en la seva jornada de formació de la mà d'Arcadi Oliveras. I ens interpel·la el grup Riera, que ens pregunta per què «donem testimoni dèbilment».

Coneixerem també com és la vida d'un educador social reciclat, en Francisco Ruiz del grup Bellvitge III, i ens acostarem a la feina i les opinions de Marília Sanz, l'administrativa de l'ACO, una de les persones que coneix millor les calderes del moviment.

Per allò que mirar-se massa al melic no és bo viatgem en aquesta ocasió al Congo i a Tierra Amarilla (Xile) gràcies als testimonis de la religiosa Roser Morera i de Francesc Segalés.

No voldríem acabar sense desitjar-vos bona Pasqua des d'aquest butlletí fet en plena quaresma.

Fruita del temps

COMITÈ PERMANENT

El nostre butlletí, en format imprès i digital (al nostre web), ha de continuar sent el mitjà que recull les nostres opinions, experiències, testimonis, activitats i informacions. Ha de continuar mantenint el nexa d'unió entre els/les militants i consiliaris/es que col·laboren en les diferents seccions i la resta de membres del moviment. A la vegada el butlletí és la imatge i el reflex del nostre moviment davant de tothom, persones i organitzacions, tant creients com no creients.

Fins ara el butlletí de l'ACO era editat en català i de la traducció castellana, en fèiem fotocòpies. Des d'aquest número la versió castellana també es farà impresa per servir més dignament els companys d'altres diòcesis de terres de parla castellana.

En aquest butlletí, com és habitual cada any en el número del primer trimestre, s'hi inclou un apartat en què es valora el resum econòmic de l'any anterior, del 2008. Així complim l'establert a la Carta Econòmica aprovada a Vic en el VII Consell en què ens comprometérem a la *transparència* i la *corresponsabilitat* (eix clau de la nostra economia), vetllant perquè la qüestió econòmica sigui una preocupació de tots els militants i no exclusivament dels que tenen temporalment algun tipus de responsabilitat.

Els altres dos eixos que guien l'economia del moviment són l'*autofinançament* i la *solidaritat*. Autofinançament: per ser autònoms a partir de les quotes i aportacions dels membres. Solidaritat: perquè els recursos reverteixin equitativament en les persones i grups, independentment de la distància geogràfica, i perquè ajudem altres organitzacions a través de l'ajut solidari.

En preparar l'estada de Setmana Santa 2009 que organitza el nostre moviment, ens adonem de la potència d'aquest servei que tenim els/les militants. Les pregàries, celebracions, xerrades, tallers... tenen continguts de pes, ritmes continus però assossegats, i espais de convivència, d'agermanament i d'amistat. El fet de tenir ben solucionat els eslais per a les criatures i l'espai propi per als adolescents i els joves faciliten l'assistència de totes les famílies.

Aquest any el tema central de la xerrada de Divendres Sant al mati és "La crisi: la multitud desesperançada en temps de Jesús". L'estada comença dijous al vespre i acaba el diumenge havent dinat, per correu a part heu rebut informació detallada que ara no cal repetir.

En aquest butlletí no hi ha cap article sobre el Consell; sabem, però, que ja esteu treballant els temes i des d'aquí aprofitem l'ocasió per convidar-vos a participar-hi.

Camí de la Pasqua

JOAN CABOT I BARBANY
CONSILIARI DEL BAIX LLOBREGAT I DEL VALLÈS OCCIDENTAL

Un altre any hem començat el temps de quaresma, temps que potser podríem anomenar "camí de la Pasqua", perquè és la Pasqua, la celebració de la Vida, el que dona sentit a aquest itinerari de conversió, de renovació, de revisió de vida.

La litúrgia ens proposa escoltar cada any, els dos primers diumenges que Quaresma, els passatges de l'Evangelí que ens parlen, l'un, dels quaranta dies que Jesús passà al desert abans d'iniciar l'anunci de la bona nova de Déu a Galilea, i l'altre, de la transfiguració a la

feréstecs, i els àngels el servien. Després que Joan fou empresonat, Jesús anà a Galilea i anunciava la bona nova de Déu. Deia: "S'ha complert el temps i el Regne de Déu és a prop. Convertiu-vos i creieu en la bona nova." (Mc 1,12-15)

En aquesta versió tan breu del relat de les "temptacions" Marc ens parla d'allò fonamental:

Jesús es dirigeix a l'experiència del desert, de la prova, però també el lloc privilegiat per escoltar la veu de Déu, empès per l'Esperit; no és una iniciativa seva. L'Esperit col·loca Jesús davant la temptació de Satanàs, la temptació d'aquell que vol destruir l'ésser humà i amb ell el pla de Déu, la temptació, segons els altres evangelistes, del poder i de la glòria. Al desert Jesús podrà discernir la seva vocació en llibertat.

Les dificultats i el consol d'aquella experiència, expressats amb la imatge dels animals feréstecs i dels àngels, confirmen Jesús en la seva missió d'anar a Galilea a anunciar la bona nova de Déu.

Els moments difícils que viu el cristianisme, la secularització, el refús per part del món modern... ¿no es poden llegir, potser, com aquesta força de l'Esperit que ens empeny a la purificació, a l'alliberament de tanta vanaglòria, poder i falsos èxits acumulats al llarg de la història? L'experiència del desert pot ser un temps inesperat de gràcia que ens retorni al seguiment de més a prop de Jesús.

Llavors va cridar la gent i els seus deixebles i els digué: "Si algú vol venir amb mi, que es negui a ell mateix, que prengui la seva creu i que em segueixi. Qui vulgui salvar la seva vida, la perdrà, però el qui la perdi per mi i per l'evangelí, la salvarà."... Sis dies després, Jesús va prendre amb ell Pere, Jaume i Joan, se'ls endugué a part tots sols dalt d'una muntanya alta... (Mc 8,34-35; 9,2a)

He volgut començar uns quants versets abans aquest text de la transfiguració perquè no és casualitat que Marc el col·loqui just després de les paraules de Jesús convidant els deixebles a negar-se ells mateixos, prendre la creu i seguir-lo.

muntanya davant de tres dels seus deixebles.

Aquest any n'hem llegit les versions de l'evangelista Marc que comento fent meves algunes reflexions de José Antonio Pagola a les seves homilies del diumenge*.

Immediatament l'Esperit empenyé Jesús cap al desert. Hi va passar quaranta dies, temptat per Satanàs; s'estava entre els animals

Jesús pren amb ell els deixebles més íntims i els porta a la muntanya que, com el desert, és en el llenguatge bíblic el lloc on Déu es manifesta. No és el lloc on el temptador li oferí la glòria del món, sinó el lloc on els seus deixebles descobriren el camí que porta a la glòria de la resurrecció, el camí que porta a la Vida.

Pujar a la muntanya va ser per als deixebles i és per a nosaltres, simbòlicament, mirar la vida des d'un horitzó més alt, amb els ulls de Déu, elevant l'esperit, no deixant-nos arrossegat sempre per la rutina i la inèrcia que ens estiren cap avall.

...i es transfigurà davant d'ells; els seus vestits es tornaren resplendents i tan blancs que cap tintorer del món no hauria pogut blanquejar-los així. (Mc 9,2b-3)

La persona transfigurada de Jesús manifesta en què consisteix la seva vertadera glòria: no ve del diable, sinó de Déu, el seu Pare; no s'abasta pels camins del poder mundà, sinó pel camí pacient del servei, del sofriment, de la creu.

Els deixebles descobreixen en el rostre del seu mestre estimat la llum d'una personalitat nova.

Llavors se'ls va aparèixer Elies amb Moisès, i conversaven amb Jesús. (Mc 9,4)

Al costat de Jesús hi apareixen Moisès i Elies. No tenen la figura resplendent, sinó apagada; no es posen a ensenyar els deixebles, sinó que conversen amb Jesús: la Llei i els Profetes estan orientats i subordinats a Ell.

Pere digué a Jesús: "Rabí, és bo que estiguem aquí dalt. Hi farem tres cabanes: una per a tu, una per a Moisès i una altra per a Elies". No sabia pas què deia, d'esglaiats que estaven. (Mc 9,5-6)

Però Pere no acaba de comprendre el caràcter únic de Jesús i els vol construir tres cabanes... Col·loca Jesús al mateix pla que Moisès i Elies, no sap encara que a Jesús no se'l pot equiparar a ningú, no ha captat la novetat radical que significa Jesús.

Llavors es formà un núvol que els anà cobrint, i del núvol va sortir una veu: "Aquest és el meu Fill, el meu estimat; escolteu-lo." (Mc 9,7)

Déu mateix és qui fa callar Pere: "aquest

és el meu Fill, el meu estimat", el que té el rostre glorificat per la resurrecció; "escolteu-lo" a Ell, a ningú més, ell és el mestre, el profeta, el legislador..., no el confongueu amb cap altre. Escolliu-lo a Ell, perquè és l'"escollit" de Déu.

Però de sobte, mirant al seu voltant, ja no veieren ningú més, sinó Jesús tot sol amb ells. Mentre baixaven de la muntanya, Jesús els va manar que no expliquessin a ningú allò que havien vist, fins que el Fill de l'home hagués ressuscitat d'entre els morts. Ells retingueren aquestes paraules, però discutien entre ells què volia dir això de «ressuscitar d'entre els morts». (Mc 9,8-10)

Sembla, diuen alguns estudiosos, que aquesta invitació de Jesús als deixebles perquè no ho expliquessin és la manera que té l'evangelista de justificar-los, ja que no van dir res perquè no havien entès res. Sigui com sigui, els deixebles tenien por d'escoltar només a Jesús, de seguir-lo en el camí del servei, que és el camí de la creu.

També els cristians d'avui, els militants d'avui, tenim por d'escoltar només Jesús; no tenim el coratge de posar-lo de veritat al centre de les nostres vides, dels nostres grups, de les nostres comunitats; no deixem que sigui l'única i decisiva Paraula.

Els seguidors de Jesús hauríem de posar Jesús i no Moisès al centre de la nostra fe; deixar-nos conduir per Jesús cap a l'amor i no cap a la llei, superar la temptació tan habitual, de confondre Déu amb un conjunt d'obligacions, rutines i costums interioritzats durant anys a la nostra consciència.

Els seguidors de Jesús hauríem de posar Jesús i no Elies al centre del nostre cor; ningú més que Ell ens pot alliberar dels ídols que ens hem construït per causa de la por i el desig de seguretat i benestar. Escoltant Jesús podrem substituir tots aquells "déus" particulars que no ens menen a la felicitat i substituir-los per la força i la vida que ens vénen del Déu de Jesucrist.

Que siguem ben lúcids per deixar-nos seduir per Jesús que ens acompanya en aquest camí de la Pasqua.

* Homilies publicades a la revista digital *Eclesalia* eclesalia.blogia.com

Escolliu-lo a Ell, perquè és l'escollit de Déu

Militància i espiritualitat

MONTSERRAT SIDERA

GRUP PLA DE FORNELLS - ZONA DE NOU BARRIS

Els dimarts 27 de gener, i 3 i 10 de febrer tingueren lloc les sessions de formació que l'ACO ofereix sobre un aspecte diferent any rere any. Aquest en Ramon Bufi, capellà i consiliari de moviments de la diòcesi de Vic i rector de la parròquia de Roda de Ter, ens ha ajudat a aprofundir sobre la militància i l'espiritualitat. Intentaré destacar alguns trets rellevants de leserrades.

Va iniciar l'aportació anomenant algunes de les diferents espiritualitats que existeixen en el si de l'Església. No hi ha una espiritualitat única. Ni cap d'elles es presenta com a exclusiva. Des dels eremites, benedictins, franciscans i jesuïtes, i algunes de més recents: Opus Dei, carismàtics, Sant Egidi, germans de Foucauld, Cardjin i moviments especialitzats, entre altres, en totes elles la concepció de l'experiència de Déu és diferent i també és diferent la traducció pràctica de cada una d'elles.

I això ens fa dir: *I la nostra espiritualitat quina és?*

Espiritualitat militant no és espiritualitat política, ni d'esquerres, ni progressista, no podem deixar-nos portar per etiquetes. L'espiritualitat militant ha d'assumir les dificultats, els problemes i els encerts quotidians, ha d'assumir la vida, l'entorn, com quelcom essencial.

La mediació central per anar a Déu és agafar la vida. La vida és sempre el centre de l'espiritualitat militant. La vida es juga en la quotidianitat, en la normalitat, no en les grandeses ni en els fets extraordinaris. La nostra pregària ha de ser enmig d'aquesta vida.

Aquesta espiritualitat s'alimenta de la mística. Com va dir Rahner: *"Els cristians del segle XXI o seran místics o no seran"*. La mística és posar Déu en el centre de la vida. Quan diem espiritualitat o mística estem parlant de Jesucrist.

No som cristians per una ètica, o per unes idees, sinó per una trobada personal amb Jesucrist.

Parlar de l'espiritualitat militant, doncs, és parlar de l'experiència personal de Déu, de la nostra interioritat que es tradueix en una vida.

A la segona part de cada sessió, un militant de la diòcesi de Vic (Fina Serra, Joan Vera i Josepa Pont), ens va aportar el seu testimoni, com ha estat el seu recorregut com a militant i com ha viscut i viu l'espiritualitat enmig de la vida.

En tots ells podem constatar com l'espiritualitat és fruit d'una trobada amb el Senyor i que es viu i es fa des de la quotidianitat, assumint la vida en profunditat.

A través d'uns textos, ens presentà el

testimoni de místics del segle xx. Molts d'ells van viure moments extremadament durs de sofriment i de mort. Va parlar d'Etty Hillesum, Victor Frankl, Dietrich Bonhoeffer. Podem veure-hi com des de l'experiència sofrent viuen el sentit de la vida, la militància i la relació amb el Pare.

També anomenà alguns místics d'avui: Alfons Comin, Ernesto Cardenal, Oscar Romero, Leonardo Boff, Luther King, Edith Stein, Pere Tarres, Mn. Breu, Madaleine Delbrel i tants altres. I ens parlà concretament de Pere Casaldàliga, com el nostre místic militant. Casaldàliga combina la passió per la vida del poble, la passió pels pobres, la denuncia profètica i el compromís polític. La passió per l'Església, per la comunitat (parla de l'Església amb passió i a la vegada és molt crític amb ella). És un home d'esperança i de joia. Viu profundament la passió per Jesucrist, per tot home i per tota cultura.

Ens cal recuperar l'espiritualitat militant. Estem en moments de dificultat, el que diem i intentem viure els moviments no és fàcil i no està de moda.

Hi ha uns trets bàsics en la nostra espiritualitat que no podem obviar:

-L'experiència sofrent, que vol dir assumir la duresa que la vida ens porta. Això és la creu, que pot tenir molts noms (malaltia, cansament, desànim...). L'evangeli ens anuncia la Bona Nova, la nostra fe és l'experiència d'aquesta Bona nova, que ha de ser el centre de la nostra vida. Aquest és el misteri pasqual (passió, mort i resurrecció).

-La mirada al pobre i des del pobre. Una espiritualitat que vol ser militant no pot deixar de mirar amb els ulls del necessitat. Segons el lloc on ens situem, tindrem una visió diferent de Déu.

Les aportacions d'en Ramon Bufi, i els testimonis dels militants, penso que han sigut com una alenada d'aire fresc en el nostre camí d'intentar viure la militància i l'espiritualitat en la vida de cada dia.

Resum comptes exercici 2008

ENRIC BLASI I ANNA M. SÁNCHEZ
RESPONSABLES DE LA COMISSIÓ D'ECONOMIA

En l'apartat «Orientacions i objectius» d'aquest butlletí hem fet una breu reflexió sobre l'economia en el nostre moviment, recomanem la seva lectura. L'exercici 2008 ha anat així:

DETALL ENTRADES 2008

% s/Total

Quotes militants (el 93 % són domiciliades)	69.093 •	69,77%
Trobades generals del moviment	26.280 •	26,54%
Altres: aportacions, donatius	1.162 •	1,17%
Subtotal aportacions militants	96.535 •	97,49%
Subvenció bisbats Barcelona i Terrassa	2.490 •	2,51%
TOTAL ENTRADES ANY 2008.....	99.025 •	100,00%

Els ingressos d'aquest exercici s'han ajustat al pressupost. El valor de la quota promig ha estat de 113,27 €/any. L'any 2008 hem començat les aportacions a la JOC (quan ells han tingut la persona). Hem recaptat aquest any 8.404,97 € els hem entregat 8.400 € i queden en dipòsit 7.972 € que provenen de l'any 2007.

Com a fons per al Consell tenim recollits 2.800 €.

Com a fons per a l'Assemblea del MMTc tenim recollits 3.800 €.

A tresoreria en efectiu a 31 de desembre teníem 47.182,40 € (20.000 necessaris per fer front a despeses abans del primer cobrament de quotes i la resta com a estalvi).

DETALL SORTIDES 2008

% S/Total

1 - Despeses personal	39.476 •	42,45%
Sous coordinador - secretaria i Seg. Social		
2 - Trobades generals del moviment	28.352 •	30,49%
Setmana Santa, 12 Octubre, Recessos, Trobada responsables i Formació		
3 - Servei d'oficines	7.487 •	8,05%
Lloguer, conservació i neteja local. Serveis gestoria, assegurances, Telèfon, fax, correus, fotocòpies i manteniment informàtic.		
4 - Publicacions d'ACO	7.436 •	8,00%
3 Butlletins i publicacions de formació.		
5 - Relacions internes i externes	4.550 •	4,89%
Desplaçaments comitè general per reunions i trobades amb altres		
6 - Altres conceptes	2.390 •	2,57%
Fons consell i MMTc; aportació solidària		
7 - Despeses vàries	1.393 •	1,50%
Despeses zones, compra material i rebuts incobrats		
8 - Inversions	1.919 •	2,05%
Ordinador, 2 impressores, gravadora, mòbil, megafonia portàtil.		
TOTAL SORTIDES ANY 2008.....	93.003 •	100,00%

PRESSUPOST 2009

Tres pinzellades només:

1. El resultat previst és d'un dèficit de 7.400€ que traurem dels estalvis que tenim
2. Que la previsió d'ingressos és feta amb un nombre similar de militants a l'any passat, incrementant les quotes en un 2,5% (amb el criteri de sempre: IPC de novembre de 2008 respecte a novembre del 2007).
3. Que la previsió de despesa d'aquest any té uns increments importants pel Consell, les publicacions i l'increment de l'atenció a les zones llunyanes. La resta de despesa és calculada amb augments del 2,5%.

Els cristians i les crisis: posem-hi llum

Resum de la trobada de formació amb Arcadi Oliveras

TERESA CANALS
I ALTRES MEMBRES DEL COMITÈ
DE LA ZONA MONTSERRAT

El matí del 14 de desembre passat ens reunírem els militants de la zona Montserrat al casal d'avis de Sant Andreu de la Barca. El tema que vam triar al comitè fou "Els cristians i la crisi: posem-hi llum" i el ponent l'Arcadi Oliveras.

Nou dies després, els responsables, reunits en Comitè de zona, valoràrem la trobada a partir del que s'havia parlat en els grups. No us resumim la valoració completa que vam compartir a la reunió per no fer-nos pesats, però sí que us direm que hi participàrem 75 persones (entre militants i convidats) i, també, que va valer la pena. A mig matí vam compartir l'esmorzar i, al final, concloguérem amb l'acció de gràcies de l'Eucaristia.

L'Arcadi Oliveras és doctor en ciències econòmiques, professor de Departament d'Economia Aplicada de la Universitat Autònoma de Barcelona, president de Justícia i Pau, del Consell Català del Foment de la Pau i també està en altres associacions o grups, la majoria relacionats amb la pau i la justícia.

Ell ens modificà el títol perquè ens volgué parlar del món com un de sol i interrelacionat. Ens comentà quatre crisis: la de la fam, la de l'energia, la de l'especulació i la de l'impacte diari.

LA FAM

Ens quedà clar que no hi ha voluntat política real, per part dels governs, de fer front a la fam del món, perquè no caldria invertir-hi grans xifres (és una vergonya que poquíssims països donin, a hores d'ara, el famós 1% de la recaptació d'impostos). Per ex: Només a Espanya, els diners que hem donat (deixat) a la banca a final d'any, és la quantitat que es necessitaria anualment per solucionar la fam de tot el món. Per desgràcia mentre no canviïn polítiques com les dels biocombustibles (per cert no tant màgics) i l'especulació alimentària per part dels poders econòmics, aquestes assegurin de forma perllongada i extensiva la gana de moltíssima població del món entre els quals de moment encara no ens hi comptem.

L'ENERGIA

Fa molts anys que sabem que s'hauria d'invertir molt més en energies renovables, ara sembla que ja s'hi avança. Fem conferències mundials de Medi Ambient però no es compleixen els acords. L'Arcadi digué textualment: «Benvinguda la crisi si ens fa pensar i rectificar l'abús energètic que mantenim.» Cal racionalitzar. Dos exemples: tinguem una sola casa i a prop del lloc de treball; i dues rentadores per bloc de pisos com ja fan en algunes ciutats alemanyes.

L'ESPECULACIÓ

Al món es mouen 40 vegades més diners que els de la seva economia real. Ens comentà els inicis d'una de les formes d'especulació: el cas de Soros, que fa anys se li acudí comprar, retenir i després vendre lliures esterlines de manera que va desestabilitzar el valor d'aquesta moneda. Hi ha permeses activitats econòmiques que enriqueixen moltíssim una minoria i juguen amb el futur de la immensa majoria, això no hauria de ser possible, la llei hauria de regular-ho. En nom del diner no s'ha de poder fer tot.

L'IMPACTE DIARI

Les crisis comencen a afectar-nos en la nostra vida diària. Vivim en un temps de promeses de programes socials que no calculen l'abast o sigui els diners que calen per complir-les. Es deslocalitzen empreses que no retornen els diners d'ajuda que els van donar les nostres administracions perquè no marxessin, en conseqüència creix l'atur i el que se'n deriva però, malgrat la crisi, 1 euro nostre de cada dia va destinat a preparar la guerra. Posà La Marató com exemple de gala netejadora de consciències ja que molta recaptació va a parar a la indústria farmacèutica i els seus procediments poc ètics.

Després escoltàrem dos testimonis: el d'un militant d'ACO que treballa com a autònom en una indústria i el del responsable de Càritas

de la zona, que ens va explicar l'evolució de les necessitats de les persones i les famílies, arran de l'increment de l'atur, les perspectives d'agreujar-se el problema i les dificultats per afrontar-ho. Ens van interessar molt perquè ens feren tocar de peus a terra, al del nostre entorn més proper, directament o indirectament ens acostaren als veïns aturats, als sense papers, als marginats que pel sol fet de ser immigrants no reben ajuda en l'aprenentatge d'una feina, als preocupats per no cobrar les hores extres i no poder pagar la hipoteca, a les dones immigrants sense ingressos que no sabien què donar als fills per dinar ni aquell dia ni l'endemà...

A continuació s'obrí el torn de les preguntes. En destaquem una, que el ponent contestà més llargament:

I ELS CRISTIANS, QUÈ HEM DE FER?

L'Arcadi respongué que podem fer més del que a primera vista ens pot semblar. Repetí que és important ser positius en les accions personals que triem fer amb aquest motiu. Ens proposà, entre altres coses, aquestes:

-Primer de tot, estar informats, i no sols per un diari sinó contrastant diverses fonts, és molt important. Ens posà exemples com el de les dades d'immigració que reflectia un titular i les que explicava dins si llegíem bé tot l'article, no tenien res a veure, l'alarmisme del titular quedava completament anul·lat.

-Acceptar la realitat i no crear ni potenciar alarmismes falsos.

-En qüestió laboral, reduir les hores de feina per donar pas als altres, evidentment immigrants inclosos, això seria redistribuir. «Hem d'anar cap a les 4 h de treball i no cap a les 10.» Les fórmules cooperatives van bé. L'Associació Internacional de Treballadors pot servir-nos per dialogar, proposar i animar-nos a actuar.

-Reduir el consum i fer-lo de manera responsable. Trobarem consells i idees a la web: CRIC@pangea.org

-Tenir actituds coherents amb els nostres estalvis. Informar-nos bé per no invertir en armament perquè, per desgràcia, els interessos més grans els acostuma a donar el negoci de la

guerra. Bancs, i fins i tot caixes, directament o indirectament hi contribueixen amb els diners estalviats pels dipositaris. Encara que sembli contradictori fa anys que funciona una banca ètica, ex: Triodos Banc, Fiare, etc.

-Pagar els impostos però assegurant-nos de no contribuir a l'armament: Objeció fiscal del 6% que va a Defensa, descomptant-ho nosaltres mateixos. Ens afegí que un milió d'americans no paguen al Pentàgon. Ens animà a fer una acció testimonial que ja fan altres persones: marejar l'Estat amb papers amunt i avall fins que ens amenacin d'embargament.

Al comitè valorarem que la xerrada fou molt formativa i didàctica perquè el ponent ens feia tocar constantment de peus a terra fent-nos adonar que el nostre paper no és mai neutre. Quedà clar que nosaltres influïm en les

crisis del món. A vegades ho expressà de forma tan radical que ratllava l'exageració i el pessimisme. Malgrat tot confirmàvem que va bé que et recordin on som i què passa en el món per tal que valorem el que hi fem, racionalitzem els nostres actes quotidians i opcions i procurem posicionar-nos, realment, a favor dels més dèbils des del conveniment arrelat en Jesucrist que totes les persones tenim la mateixa dignitat, els mateixos drets. Acabarem recordant que ens esperonà a aprofitar Nadal i l'any 09 per fer propòsits concrets i esperançats, animant-nos a portar-los a la

pràctica associant-nos, tal com ja fem en l'ACO, en aspectes concrets (laboral, contra la fam, per la pau...) treballant així de forma més eficaç contra les crisis.

Podeu trobar la xerrada en format mp3 (àudio) en el següent link:

Arcadi Oliveres parla sobre les actuals crisis - Organitza ACO Baix Llobregat - 2008.12.14.mp3

I per a qui pugui interessar, en relació amb aquest gran tema l'Arcadi Oliveres ha escrit tres llibres: *Contra la fam i la guerra* (2004), *Un altre món* (2006) i *El meu camí cap a la utopia* (2008), publicats per Angle Editorial.

27 de gener de 2009

Primer de tot,
estar informats,
i no sols per un
diari sinó
contrastant
diverses fonts

Compromesa en una empresa d'inserció

Nadal JOC-ACO al Vallès Oriental

SUSANA SÁNCHEZ BUENO
GRUP TRES TORRES – ZONA VALLÈS ORIENTAL

Em fa especial il·lusió fer aquest testimoni aquí al barri Bellavista perquè tot i que els grups de RdV de la Joc dels anys 90 ens trobàvem a Granollers, les "altres reunions" les fèiem al Torre Pinós. Molta de la gent que hi havia, que després van ser els meus amics, són de Bellavista; entre ells em vaig enamorar del Pine, també d'aquí del barri. La meva primera feina després d'estudiar va ser com a monitora en el casal de joves de la plaça de l'Esbarjo. Encara avui, tot i que tots ens hem dispersat molt, ens anem retrobant, tinc amics que viuen al barri i mantinc els lligams familiars perquè hi viuen els meus cunyats i nebots per part de l'Esteve. Per tant, és un barri que m'estimo i en el qual he viscut experiències importants, intenses i molt enriquidores a la meua vida.

Bé, dit això em presento. Sóc la Susana. Tinc 38 anys. Casada amb el Pine des de fa tretze anys, junts hem descobert l'experiència intensa, complexa i plena de vida de ser pares de l'Esteve que ara té 10 anys i de la Marina que en té 4.

Els meus pares, treballadors, es van preocupar molt que jo pogués estudiar una carrera i em vaig decidir per fer pedagogia, no perquè sabés concretament de què volia treballar, però sí perquè tenia clar que volia treballar amb i per les persones.

He tingut moltes feines, totes relacionades amb l'educació i, sense saber ben bé com, ara fa uns quatre anys que estic treballant a Dimas.

Dic això perquè Dimas és un projecte que va iniciar, entre altra gent, el Pine el 1995 i que des de llavors vam compartir com a parella que som, però que acompanyava, patia i vivia des de fora amb tot el que això ha suposat per a la nostra família.

Laboralment cadascú va seguir els seus camins fins que el 2004 vaig començar a treballar a Dimas jo també. Normalment es pensa, jo també, que això de treballar amb la parella és molt

complicat. I ho és. Això suposa dificultats: tenim punts de vista diferents, no treballem de la mateixa manera, hi ha discussions, t'emportes la feina a casa..., però a la vegada és un punt d'unió, tenim un projecte comú que és engrescador i en el que treballem amb persones i per les persones (que era el meu objectiu inicial).

I què és Dimas? Doncs una entitat, que en aquests moments té forma jurídica d'empresa d'inserció, que vol treballar per a la inserció social i laboral de persones amb dificultats d'accés al món laboral o en risc d'exclusió social.

Creiem que un bon punt de partida per lluitar contra la precarietat és amb la dignitat que dona el propi treball. Primer, donant una feina a persones que per diferents motius (drogoaddicció, malalties, condemnes a presó, etc) han estat un llarg temps sense treballar, o no n'han tingut mai de treball, i després, acompanyant-les en aquest procés de recuperació.

Moltes de les persones que arriben a Dimas vénen d'haver estat uns anys a la presó. ►

Els problemes amb el consum de drogues, la pròpia inestabilitat com a persones..., els ha portat a delinquir. Molts cops ho han perdut tot, la relació amb família i amics, la salut, el treball, l'autoestima, la llibertat...

Altres arriben a Dimas desgastats, desanimats i angoixats perquè un temps molt llarg d'atur els porta a viure situacions de dificultat econòmica, de precarietat, de marginalitat.

La manera que Dimas té de lluitar contra la precarietat és donant feina a aquestes persones. Perquè creiem que a partir del propi treball (de muntar tarimes, netejar boscos, pintar escoles, fer trasllats, etc.) pot millorar la seva situació personal, creix l'autonomia personal, es pot accedir a un habitatge, es fan companys de feina que després són amics, se senten útils, valorats i reconeguts; en definitiva, es pot començar a treballar perquè tots formem part per igual d'aquesta societat en què vivim.

Evidentment no tot és bonic. En tot aquest camí sempre hi ha processos de fracàs (o que almenys nosaltres vivim com a fracàs perquè no obtenim els resultats esperats), però continuem sempre amb l'esperança i la confiança que a algú li

hagi servit l'experiència i que potser la llavor donarà fruit més endavant.

Personalment, el treball a Dimas m'ajuda a intentar viure (amb tota la dificultat que això suposa) els valors de l'evangeli: intentar veure els altres des del cor, no pels seus fets sinó pel que són, acompanyar, escoltar, donar esperança, també ser crítica amb determinats fets o actituds, tenir la porta, el cor sempre oberts, posar una mica de llum en moments de foscor...

Vull donar gràcies a aquest Jesús que neix en la gent precària, entre els més pobres, en la gent que pateix, en els que no tenen feina, en els que recauen una i altra vegada, en els immigrants que tenen la família tan lluny, en els que les seves experiències i pròpies limitacions no els deixen veure més enllà, en els que no sortiran de la presó ni tan sols per Nadal...

Gràcies a Déu per haver-me posat aquí, treballant a Dimas, compartint aquest projecte amb el Pine, per donar-me l'oportunitat d'aprendre cada dia tant a nivell laboral, de família, personal i d'estar com el mateix Jesús, si més no una mica, al costat de la gent precària.

Intercambio en Córdoba

Breve crónica personal

FABIO ALMEIDA
GRUPO CÓRDOBA II - DIÓCESIS DE CÓRDOBA

Del 6 al 8 de diciembre pasados nos reunimos en Córdoba una cincuentena de personas oriundas de Cataluña, Vizcaya, Madrid y Córdoba. La razón, intercambio de experiencias de vida y militancia en torno a un tema central, *La esperanza y la militancia hoy*, guiado por el consiliario Paco Aguilera.

Siempre es un disfrute encontrarte con gentes de diversos lugares que trabajan con unas claves de las que aprender y tener en cuenta, así que el primer momento del intercambio (una vez aposentados en la casa de Betania en la que nos alojamos) ya apuntaba a lo rico que iba a ser el encuentro. Cuarto Intercambio ya desde que los de fuera de Cataluña, decidieran sensatamente encontrarse unos días al año para compartir dificultades y posibilidades de las nuevas realidades de la ACO. Nos presentamos por diócesis, en número de militantes, grupos y realidades, comprobando la

riqueza de cada zona, y todo quedó listo para el siguiente momento.

El eje del encuentro fue en clave de revisión de vida, de modo que nadie escapaba de las sugerencias, interpelaciones y provocaciones con que nos iba espabilando Paco Aguilera, primero con un VER la Esperanza que vivimos y que vive la sociedad, una esperanza perdida cuya ausencia nos vacía y debilita a la vez que fortalece el neoliberalismo y nos lleva a la evasión hedonista y pragmática, a una actitud individualista e insolidaria, indiferente a lo colectivo, pasiva y hasta contraria y asustada por los que no están en la cultura de la satisfacción, los excluidos. Ante estos rasgos de la persona desesperada, nosotros, la comunidad cristiana tenemos la responsabilidad de despertar esperanza y de ahí, encontramos nuestra identidad; esta cuestión última me alumbró particularmente teniendo en cuenta que acabo de

entrar en el Movimiento y que una clave importante de su ser sea dar esperanza (con lo que significa de lucha) me obliga ponerme las pilas.

Así que con todo esto nos dividimos en grupos para iniciar la RdV, coincidiendo yo con Ana, Toni, Pili, M^aTeresa y Albert a los que agradezco el nivel de sinceridad y apertura y buen humor con el que se desarrollaron los tres momentos de revisión que tuvimos.

A la noche, compartimos *la Mesa del Reino*, con productos traídos de los lugares de los participantes, en donde me trajo recuerdos de lo que en la Jec llamamos *la cena de los pueblos*.

Al día siguiente seguimos con el Juzgar y nuestro ponente nos lanzó otra carga de ideas y razones para confiar, creer y crear posibilidades de experiencias nuevas que den esperanza desde un estilo de vida de enfrentarse a la realidad arraigado en Cristo. También nos encaraba las veces que caemos en la cobardía y el miedo a perder *nuestras cosas*, recordándonos que Dios está siempre en los últimos, en los que no tienen nada que perder. Así que sigo teniendo presente todo esto y sigo con mirarme y pensar en mis miedos laborales, sociales, relacionales, sentimentales, y trabajar por superarlos buscando esa esperanza que ilumina la realidad, como escuchaba en ese momento.

En los grupos seguimos después ahondando en las revisiones de vida con el juzgar y pasamos al Actuar enumerando las tareas de la esperanza

hoy e ideas con las que trabajar, de las que me quedo con que negar la posibilidad de transformación es negar a Dios, así que mi tendencia al determinismo de personas y situaciones también la tengo enfilada y mi Actuar en el trabajo lo voy consiguiendo.

Aunque los días del intercambio no fueron como para alardear del sol cordobés, pues ni siquiera asomó entre las nubes que cubrían densamente el cielo, no íbamos a ser tan malos anfitriones como para que no diéramos una vueltecita por la ciudad, de modo que nos armamos de paraguas y moral y tuvimos un pequeño paseo con Mamen de guía ilustrándonos ante algunos monumentos y calles antes de pasar a cenar con sabores locales.

El último día, revisamos el intercambio con vistas al siguiente y después celebramos la segunda eucaristía como despedida, en la que me alegró que además vinieran más amigos de Córdoba que quisieron celebrar con nosotros en este espacio breve y rico que fue el intercambio.

En fin, para llevar pocos meses en la Aco, poder disfrutar de este encuentro en mi ciudad, ha sido todo un lujo y es de agradecer el esfuerzo por el largo viaje que se pegaron los de fuera, por los que estuvieron con los niños para compartir estos días, y otros esfuerzos que seguro que hubo. A mí siempre me han supuesto un empujón momentos como este en los que me renuevan en opciones y aprendo posibilidades. Espero que así sea en lo cotidiano.

Utopía y realidad

JOSÉ LUÍS GÓMEZ (LELE)

GRUPO CÓRDOBA I – DIÓCESIS DE CÓRDOBA

los bancos **no** están dando prestamos a las familias y a las pymes) mientras a los ayuntamientos 8.000 millones, para crear indirectamente y temporalmente empleo. Estos beneficios de los grandes bancos españoles fueron en 2007 pero en el 2008 las empresas del IBEX 35 han tenido un 10% de beneficio más que en el 2007 ¿CRISIS? ¿para quién?

Con todo esto se nos plantean dos cosas, Primero: que la crisis la paguemos los trabajador@s, pero por favor si los trabajador@s del primer mundo hemos tenido las miajas de las vacas gordas que nos han servido para endeudarnos: ¡"comprar a crédito como cosacos cuanto más mejor, que no pasa nada, ya lo pagaréis"! Pero nadie nos dijo qué pasaría cuando nos quedáramos parados por su avaricia, ¿con qué moralidad nos piden ahora que nos apretemos el cinturón o que "tiremos del carro"?, y segundo, y lo peor, es que además, este esfuerzo que nos piden a tod@s, va en función de mantener y salvar el sistema capitalista, un sistema criminal, insolidario e injusto.

Estamos viendo como en estos largos días una cascada de trabajadores/as se va a la calle, se queda en el paro, más de tres millones en el Estado español, de los cuales 750.000 son de Andalucía y 68.000 de Córdoba, en algunas ocasiones es porque la crisis del sistema capitalista hace que las empresas donde trabajaban entran en quiebra, en otras (no pocas) los directivos, como fieras sin escrúpulos, quieren aumentar sus beneficios a fuerza de explotar a la clase trabajadora; ya lo están diciendo las más altas esferas del capitalismo, en la recomendaciones a España: reforma del mercado laboral y liberalización del sector público. La verdad es que uno se indigna cuando oye esto, ¡pero si es lo público lo que esta salvando a lo privado!, cuando el estado sea cada vez más débil, ¿quién va a salvar a la sociedad de las fieras que crean burbujas inmobiliarias o especulan con los alimentos más fundamentales para la mayoría de la población mundial? Sí, es lo público lo que esta salvando un sistema injusto, la paradoja es que lo público durante este tiempo no ha tenido para salvar a los que mueren de sed y hambre en el expoliado tercer mundo, ¡este es un sistema criminal!

Mirad, para el rescate del sistema financiero se han puesto sobre la mesa 700.000 millones de dólares solo en EEUU, con 30.000 millones se cubrirían las necesidades más básicas de 862 millones de personas que tienen déficit alimentario, para ellos nunca ha habido dinero, pero sí para los que durante estos años con la burbuja han estado llenándose los bolsillos, ahora les revienta la burbuja, y para esto sí tiene el sistema dinero, además se van de rositas, ¿pero es que nadie ha tenido la culpa de esto? ¡¡Por favor!!

En España los principales bancos del país en el 2007 han tenido beneficios (BBVA 6.126 millones, CAJAMADRID 2.861 millones, SANTANDER 9.060 millones, etc.), y en 2008 algo menos pero también sustanciosos beneficios. Pero el estado ya le ha dado a cambio de paquetes de hipotecas "buenas" 50.000 millones (por cierto, ¿dónde va ese dinero? Porque

No valen parches ni reformas, ni reajustes posibles, otro sistema es posible, otro mundo es posible, ¡que la crisis la paguen ellos!, los banqueros, los que se han llenado los bolsillos, esto para muchos es una utopía. Esto es lo que le interesa al sistema que pensemos es: ¡el cambio es imposible!, no vamos a ser capaces de cambiar esta situación, además tienen a los grandes medios de comunicación trabajando para este sistema, que van metiendo esta ideología, su evasión particular, vamos, el pan y circo de toda la vida, pero debemos tener claro que las grandes transformaciones y logros de los trabajadores en la historia, han sido posibles gracias a los utópicos, porque ellos han creído en el cambio, han tenido esperanza y lo han hecho posible, por eso tenemos la jornada laboral de 40 horas semanales, el voto de la mujer, etc. Los resignados, los "realistas", no han cambiado nada nunca. ¡SÍ! ¡PODEMOS! Crear otro sistema, más justo, solidario y en libertad, donde lo primero sea la persona y no ser cómplice de este sistema criminal y salir a la calle diciéndolo, con mis vecinos, familia, amigos y compañeros, quizás sea un utópico una persona con un sueño, pero las personas que piensan como nosotros, que estamos plantándole cara a los poderosos, son los que han cambiado la historia.

El domingo 1 de febrero en Sevilla, bajo un abundante aguacero, nos reunimos 10.000 personas convocados por IULV-CA, si eso nos lo dicen solo un mes antes hubiéramos tenido nuestras dudas, pero confianza, utopía y trabajo han dado estos frutos, ese es el camino

Un dia en la vida de...

Francisco Ruiz Santiago, educador social reciclado

GRUP BELLVITGE III- ZONA BAIX LLOBREGAT

Me llamo Francisco Javier Ruiz Santiago, tengo 48 años, soy soltero y vivo solo, en un piso que de momento es de una entidad bancaria, hasta que termine de pagar la hipoteca.

Como se suele decir: "A quien Dios no da hijos le da sobrinos", que en mi caso significa siete sobrinas y un sobrino, del cual, casualidades de la vida, soy el padrino.

La verdad es que el despertador suena a las 7, pero me hago el remolón y después me toca correr para estar a las 8 en el lugar de trabajo. Tengo la suerte de trabajar muy cerca de la estación de RENFE Cornellà (Adif, en la actualidad) y de vivir muy cerca de otra estación de RENFE de L'Hospitalet de Llobregat, así pues si el servicio de trenes funciona con regularidad normal suelo tardar poco en llegar.

Tengo cursados los estudios de Educación Social, pero por diferentes motivos en la actualidad el trabajo que desempeño es de informador del Departamento de Acción Social del Ayuntamiento, el nombre del servicio es SIPA (Servei d'Informació i Primera Acol·lida).

A las 9 abrimos el servicio al público que puede ser cualquier ciudadan@ de Cornellà, ya que somos el primer contacto de los mismos con el sistema de servicios sociales. Si la demanda es de información puntual relacionada con otros recursos de la ciudad o con recursos de servicios sociales especializados, etc., les informo y aquí se acaba. Si la demanda requiere un estudio más amplio para una posible intervención social, se ha de abrir expediente con datos personales, una síntesis de la demanda, registrar en el soporte informático y derivar el caso a las compañeras asistentes sociales, programando visitas con hora concertada. Esto que a simple vista parece fácil, no lo es, ya que no puedes cometer un error y poner dos visitas a la misma hora, esto es

Somos el
primer
contacto con
el sistema de
servicios
sociales

bronca segura, y apáñatelas para dar otra hora.

Hay que atender el teléfono, abrir la puerta... La atención directa al público es hasta las 13h, a esta hora suelo hacer un Kit-Kat (como decía mi abuelo en todos los trabajos se fuma). Hasta las 15 h suelo registrar la atención realizada ya que me agobia tener a las personas esperando, así que lo que hago es tomar los datos en una ficha de papel y este espacio de tiempo lo dedico a introducirlos en el programa informático, esto es muy importante tenerlo al día

ya que al final de año hemos de presentar la MEMORIA ANUAL, es muy importante para la administración que quede constancia de la cantidad de personas atendidas. No todos los días dispongo de este espacio ya que tenemos otras reuniones.

Al acabar la jornada, para casa. Si he sido aplicado y he preparado la comida, tengo comida; si no, he de improvisar algo rápido. Después de comer me invade una sensación de sueño tal que no puedo evitar quedarme dormido en el sofá (debe ser reminiscencia de la tierra natal). Cuando me despierto de la siesta me doy cuenta que la mesa esta sin recoger, que los platos están sin fregar, que he de preparar la comida para mañana, que he de poner una lavadora o tenderla o planchar. Me pongo manos a la obra y sin darme cuenta ya es hora de preparar la cena, cenar, ver un poco de televisión y a dormir.

Quina palanca canviarà un poble?

FRANCESC SEGALÉS*

Han passat les eleccions municipals a Xile, celebrades el 26 d'octubre del 2008. ¿Què ha passat al poble (o comuna, com diem aquí) de Tierra Amarilla? Canvi quasi total de regidors i d'alcalde. Això mateix ha passat a la ciutat de Copiapó, i a altres pobles i ciutats. ¿Què té de nou aquest relleu municipal? El poble ha castigat el "caudillismo", la corrupció, el "matonismo", el nepotisme i amiguisme, el clientelisme i la irresponsabilitat i ineficàcia dels qui han dirigit el municipi durant una pila d'anys, en nom del socialisme. Sàvia decisió del poble. Elecció polaritzada. La consigna de la majoria de gent era "cal fer fora l'alcalde i camarilla de la manera que sigui". Ha resultat elegit un antic membre de la camarilla de l'exalcalde, presentant-se com independent en la llista de la dreta. Admirador de Salvador Allende. Empresari agrícola i miner, enriquit gràcies a l'embranchada de l'època associat a la camarilla municipal. ¿Sàvia decisió del poble? O, més aviat, repetició de la història? Aviat ho sabrem, ja que afloren els primers símptomes de nepotisme, corrupció...

Amb altres característiques, deu ser un fenomen universal el desprestigi de la política i de com els béns col·lectius, públics, de tots, es malversen. Costa ajuntar política, amb honradesa, dignitat, eficàcia i millora general de la vida de les grans majories.

El poble de Tierra Amarilla, amb 15.000 habitants, ve a ser un campament de mà d'obra barata per a l'agricultura d'exportació (més de 100 km de vall amb vinyes) i la gran mineria del coure, or i ferro. Deu ser el poble del món amb més milions d'inversió per habitant, i malgrat això la qualitat de vida és depriment: Estancament de la pobresa generalitzada (80% de les famílies amb el sou mínim), empitjorament progressiu del medi ambient, qualitat insalubre de l'aigua potable, reserves d'aigües a punt de col·lapsar, educació deficient (a la cua de la regió, que està a la cua del país), dèficit de serveis públics (no hi ha farmàcia, ni supermercat, ni banc...), vida esmor-teïda de la societat civil minvant la quantitat de les organitzacions (per exemple esportives, quan fa pocs anys eren moltes i potents), etc.

Com en tantes coses de la vida, per on començar per canviar aquesta història? De quina manera es podria aconseguir que un poble sigui capaç de forjar el seu camí i destí? Quina força nova podrà ser el factor que desencadeni el canvi?

La religió o les esglésies podrien ser un factor de canvi ja que en aquests moments són les úniques institucions del poble que cada setmana reuneixen a un bon grup de ciutadans i ciutadanes en un ambient sa, festiu i de reflexió; però són moltes,

desunides i amb líders desprestigiats o tancats en el seu petit cercle. És el cas de l'església catòlica, però també les altres (adventista, baptista, mormona, testimonis de Jehovà, 30 o més capelles evangèliques...).

La política, els partits i els seus líders estan en un pèssim moment. Són més problema que solució. *La societat civil*, en la qual estem nosaltres amb una organització, és dèbil, massa dependent de les engrunes dels governs municipal, regional i estatal. *L'educació*, que sempre es presenta com el tiratge de la xemeneia per a la mobilitat social i el canvi, reproduceix a la baixa la mentalitat i status de sempre... *El creixement econòmic* (inversions milionàries) no ha resolt cap problema sinó que està fent inviable la vida i existència de Tierra Amarilla. *La intel·lectualitat*, la poca que ha nascut al poble, ha emigrat a la ciutat regional o a Santiago. No es fa reflexió, no hi ha planificació, ni estratègies...

¿Quina palanca mourà aquest poble? Penso en vosaltres, penso en l'ACO que tant estimo i recordo,

que té més de 50 anys de vida i és un llevat en la massa. Imperceptible moltes vegades, però eficaç. ¿Podrà canviar l'Església de Barcelona? La sola existència del moviment ja és una realitat de diferència, de canvi, d'una altra església possible. La nostra organització Amautas, amb 12 anys d'existència, té molt de l'ACO. Una llavor a Tierra Amarilla de creixement humà, de creació d'economia solidària, de construir des de la base, de caminar al ritme dels nens i nenes, dels joves, de les famílies, de les organitzacions populars. Valorant el dia a dia, el compromís a la mida de cadascú.

El nostre lema *Continuaremos hasta cambiar la historia* obre aquest nou any 2009. (Tierra Amarilla, 4 de febrer de 2009)

* Barcelona (1949). Vida familiar a Granollers. Acció social i pastoral des de l'adolescència. Prevere del 1975 al 1994 (capellà obrer, consiliari d'ACO, parròquia Barceloneta...). Resident a Xile des de 1991. Tres fills i parella. Des de fa 12 anys amb la parella i l'Organització Amautas dedicat a construir una comunitat d'acció social i formativa al poblet de Tierra Amarilla (Xile).

francescsegales@gmail.com ;
www.ongamautas.blogspot.com

«Continuaremos
hasta
cambiar
la historia»

Marilia Sanz, l'administrativa de l'ACO

TON CLAPÉS
GRUP RODALIES-ZONA MONTSERRAT

que som veïns, la relació és molt fluida. Amb ells compartim fotocopiadora, fax, nevera, micrones i altres estris.

Pel que fa a la relació laboral entre nosaltres, les treballadores de l'ACO, penso que cadascuna sap el lloc que li correspon, tenim atribucions clarament diferenciades i hi ha un respecte a la jerarquia que esdevé de la pròpia naturalesa d'aquestes atribucions. Sense plantejar-nos-ho, hem anat creant una relació de col·laboració, de manca de competitivitat, de senzillesa, que crec que és producte de la salut mental però també d'un model molt propi de les dones. És un tipus de relació laboral molt fluid, en què les emocions es poden explicitar, de donar molta importància a la confiança, a la renúncia a lluir-se, en què es reconeixen les debilitats sense problemes.

Malgrat tenir un ambient laboral molt bo, la necessitat de tenir un horari de tarda vespre (dilluns, dimarts i dimecres) i de matí (dijous i divendres) presenta una dificultat i és que aquest ritme trenca molt la vida social i familiar.

Creus que els militants de l'ACO valoren la feina que es fa a secretaria?

La secretaria té una vessant oculta per a qui no hi treballa i és per la dificultat de transferir als militants, fins i tot als altres membres del Comitè Permanent, el que significa treballar per a l'ACO amb un únic alliberat. Jo també, com a admi-

La Marilia Sanz Ferreira hauria de ser una de les persones més conegudes de l'ACO. De fet quasi tots hi hem parlat quan truquem per telèfon a la secretaria de Rivadeneyra. La Marilia és l'administrativa del moviment des de fa vuit anys, la que juntament amb la Cèlia fa funcionar la sala de màquines de l'ACO. La seva discreció i modèstia fa, però, que moltes vegades aquesta veu que ens atén quan truquem no tingui nom. Avui hem parlat amb ella perquè ens expliqui la seva feina, imprescindible per a la vida del moviment, i per conèixer-la una mica més. La Marilia és brasilera de Rio i va arribar a Barcelona quan tenia 18 anys. És enginyera tècnica agrícola i treballadora familiar.

Quin és el dia a dia de la secretaria de l'ACO?

Les meves feines bàsiques són: gestió de la base de dades

personals d'un volum important de militants, 110 grups i 15 Zones, gestió de la base de dades dels rebuts. (Un incís: és important que els militants comuniquin els canvis: d'adreça, de núm. de compte bancari, d'altres, de baixes per fer més eficaç la comunicació.) També és feina meva portar la comptabilitat, preparar i fer els enviaments, preparar el material necessari de la infraestructura de les trobades, tenir cura de l'arxiu, recollir informació que pugui ser útil a la coordinadora o al Comitè Permanent, reposar el material fungible (relació amb proveïdors), fer les consultes a la gestoria, coordinar voluntaris, etc. Les feines van seguint el calendari del Pla de Curs i varien segons el tarannà del Comitè Permanent.

El dijous i el divendres al matí preguem amb la JOC, valorem molt aquests moments i com

nistrativa, em trobo en moments de molta soledat i procuro canviar la manera de fer la feina. Procuro que l'ACO estigui al dia pel que fa a les meves competències. Com la posada en marxa del format actual de la comptabilitat, el compliment de la Llei de Riscos Laborals, de la Llei de Protecció de Dades Personals, etc. La diferència és que la meua feina no influeix en l'orientació de l'ACO i la feina del coordinador sí.

Tu que veus les coses des de dins, equip directiu a banda, quina creus que és la implicació i la feina dels militants en el moviment? Sempre són els mateixos els que fan coses?

Per a temes puntuals fa goig trucar als militants. Hi ha una disponibilitat i sentit del servei que m'impressionen. Pel que fa a responsabilitats de 3 o 4 anys, sembla que els fa por o bé donen prioritat a altres temes i costa trobar relleu. El que puc dir és que els que passen per alguna responsabilitat, normalment, la deixen havent fet una experiència molt gratificant. Es sorprenen perquè, a part de conèixer més el moviment, fer coses a l'ACO et posa en contacte amb gent molt interessant, tots ho som, però a l'ACO es nota que la gent fa un esforç d'anar a l'arrel i això crea un ambient en què es poden comunicar coses molt significatives.

Quina evolució hi hagut a la secretaria de l'ACO?

He treballat amb tres coordinadors: el Toni Fernández, la Mercè Solé i ara la Cèlia Santiago. L'etapa del Toni va ser la més llarga (fins ara). Va ser un temps d'expansió de l'ACO dintre i fora de Catalunya. De potenciació de les bilaterals amb altres moviments, de les comissions, i va ser quan per primera vegada l'ACO va contractar un coordinador a temps complet. Això va comportar un augment de les tasques del coordinador, que va

fer de fil conductor de les actuacions del moviment.

Al Toni el va succeir la Mercè, amb un estil àgil, fresc i dinàmic. La Mercè venia de ser presidenta durant quatre anys i una cosa que va dir és que no s'imaginava la feina que té el coordinador fins que no ho va ser (la vessant oculta). Tots dos venien d'haver tingut fortes responsabilitats a moviments i van assumir un volum de feina molt important i un nivell de fer propostes també molt elevat. Tots dos reconeixien que s'havia arribat a un punt difícil de mantenir. Era massa feina.

Fer coses a l'ACO et posa en contacte amb gent molt interessant

En arribar la Cèlia aquesta línia es va trencar. La Cèlia no havia tingut responsabilitats en cap moviment abans i havia de començar de zero, va ser molt valenta. Els presidents van haver de prendre un paper més actiu mentre ella s'anava situant i això ha generat una dinàmica menys polaritzada. Ser coordinador/a de l'ACO no és com un dentista o professor que tothom sap el que fa. Tampoc es pot fer vivenciar a algú que mai ha passat per un lloc semblant què és ser coordinador. És ocupar un lloc on cadascú té un ample marge per definir el seu paper. Hi ha necessitats bàsiques que s'han d'atendre però, com tot, l'ACO canvia i la coordinadora ha d'estar atenta a aquests canvis i anar

reajustant la seva tasca, adequant-se a l'ACO, posant les aptituds i inclinacions específiques al servei del moviment.

L'òrgan de decisió de l'ACO és el Comitè General, al qual el Comitè Permanent li porta propostes i passa comptes de les feines executades. Al Comitè Permanent hi treballen quatre persones, els dos presidents (home i dona, gràcies a Déu), el consiliari i la coordinadora. És on hi ha una quantitat molt gran de feina de compliment del calendari, de detecció de necessitats, d'elaboració de propostes, etc. Ara per ara, el moviment només compta amb un treballador per preparar, planificar i executar tot el que es deriva d'aquests dos òrgans directius. Els altres membres, encara que treballin tot el que poden, tenen molta menys disponibilitat de temps a causa de no estar alliberats pel moviment. Per tant, el que es demana a un coordinador és que tingui un perfil professional que abraci un ventall molt ampli d'atribucions (que faci una funció gestora, coordinadora, dinamitzadora, etc.). Penso que això és excessiu i ho pateixo veient-ho en el dia a dia. És el camí més curt per cremar un treballador. Alguna cosa hauria de canviar.

Condiciona la teua manera de veure l'ACO el fet de no ser militant?

Vaig ser-ne militant durant sis anys. I d'això ja fa bastant. No vaig trobar encaix entre el meu psiquisme i el mètode de la revisió de vida. Ho hauria de matisar però ara no puc estendre'm. Així que, com a treballadora, tinc una mirada des de fora i penso que d'aquesta manera li sóc més útil. Treballa amb despreniment, que no vol dir indiferència. És una cosa curiosa, vull que la gent que hi és o els que vinguin, trobin un moviment que els sigui útil, que els ajudi a fer camí; però sé que el meu camí, ara per ara, és fora de l'ACO.

Paraules de Lázaro Rubiales

a l'eucaristia del funeral de la militant d'ACO Francisca Robles

GRUP MORERA – ZONA BESÓS

El pasado día 26 de noviembre falleció Paquita Robles, esposa de Lázaro Rubiales, ambos militantes de ACO del grupo Pomar del barrio de Morera (Badalona) de la zona Besós.

Una enfermedad la tuvo retenida los últimos catorce años de su vida. La enfermedad fue debilitando su energía, pero no el amor y el cariño para su familia y amigos. Los componentes de su grupo la recordaremos con amor y gratitud. ¡Que descanse en paz!

A continuación reproducimos el texto que fue escrito por su esposo y leído en la misa exequial que celebramos por ella.

Cincuenta años hemos estado juntos, nuestro amor prendió siendo muy precoces, pues éramos casi unos niños. Comenzamos a estar juntos un 13 de Junio de 1958, allá en nuestro querido Alburquerque. También allí comenzó nuestra fe en Jesucristo.

La vida comenzó pronto a ponernos dificultades en nuestro caminar. Primero, y durante un tiempo, nos separó la emigración. Luego la enfermedad y posterior muerte, después de 7 años, de nuestro primer hijo. Más tarde, mi grave accidente, y posteriormente la trombosis que te tuvo incapacitada a lo largo de 14 años.

Todas estas adversidades pusieron a prueba nuestro amor y nuestra fe, y gracias a que ambas fueron lo suficientemente fuertes, resistimos todas estas contrariedades sin que el amor y la fe se rescrebajaran.

La vida también nos ha premiado con grandes alegrías, pues tenemos dos maravillosas hijas, Mariví y Eva, a las que juntos hemos procurado educar más con el ejemplo que con las palabras y de las cuales estamos orgullosos de su conducta en la vida. A la vez nos ha premiado con nuestros dos nietos, Berta y Xavier, que son la alegría de la familia, a los cuales a pesar de tu silencio, sé a ciencia cierta que estaban siempre en tu pensamiento. La vida también nos ha favorecido perteneciendo a unas buenas familias y nos ha premiado a la vez con

unos grandes amigos, a los cuales difícilmente se les podrá recompensar el gran amor y cariño que siempre nos dispensan, muy especialmente a ti. Como dice un proverbio chino: "se conoce una buena fuente en la sequía y un buen amigo en la adversidad". Igualmente la vida nos gratificó con el residir en una tierra que nos acogió y nos dio lo que la nuestra no pudo.

Te conocí alegre y divertida y así fuiste durante muchos años, pese a las dificultades vividas, hasta que tu enfermedad acabó con ello. Tu, que decías que el diálogo y el entendimiento entre las personas es tan difícil como necesario, no pudiste superar tu situación y te refugiaste mayoritariamente en el silencio y en la lectura.

Fuiste una gran madre, una gran esposa y una gran enferma, pues con tu actitud sacrificada, y a veces excesivamente silenciosa, me facilitaste la difícil tarea de tener que afrontar algo para lo que no había sido educado.

Mil y mil gracias por como has sido y por lo mucho que siempre nos has querido.

Para los que creemos en el Dios del amor, hoy tenemos la esperanza de que estés disfrutando de la vida plena que Jesús nos prometió. Envíanos tu espíritu para que seamos como las olas del mar, que aún rompiendo contra las rocas, encuentran fuerzas para volver a empezar.

Se conoce
una buena
fuente
en la sequía
y un buen
amigo en la
adversidad

En el recuerdo de la Clase Obrera: José María Irurtia, defensor de los derechos de los trabajadores

"Al llarg de tota la seva vida, José María Irurtia ha defensat els drets dels treballadors i les causes justes del nostre temps. Vinculat al Topo Obrero i posteriorment al PSC i al sindicat UGT, Irurtia és un referent en la lluita obrera del país. Irurtia va treballar a Talleres AFA, una empresa del metall de prop de sis-cents treballadors, on va formar part del comitè d'empresa. Per evitar l'acomiadament dels seus companys i defensar el dret dels treballadors, Irurtia va arribar a ser detingut per la policia. Laboralment també va estar vinculat a l'editorial Bruguera, on també va protagonitzar una lluita sindical. La jubilació li arriba treballant al Patronat Municipal de l'Habitatge, on finalment va trobar una estabilitat laboral."

(Extret de la publicació La Marina, octubre de 2008)

TEMPRANO

Temprano lloramos tu partida,
tu hueco, nadie llenará.

Tu cálida voz de terciopelo,
alabando a Dios Padre
en el celeste coro
gozando ha de estar ya.

Tus cordiales palabras,
tu ayuda solidaria,
tu constante presencia
donde había que estar.

Nos dejas más vacíos,
más huérfanos, más solos,
tendremos que aprender
sin ti a caminar.

Adiós, José María,
amigo y camarada,
gracias por tu ternura,
gracias por tu amistad.

Y, al fin de las reuniones,
rezando el padrenuestro,
al unir nuestras manos
tu también estarás.

PILAR RODRÍGUEZ

En el recuerdo de ACO José María Irurtia

Un testimonio de fe, esperanza y amor

GRUP MAGÒRIA
ZONA BAIX LLOBREGAT

Hace unos siete años que José María venía a nuestro grupo; en principio, decía él, para aprender y conocernos – aunque a algunos ya nos conocía personalmente–, y al poco tiempo decidió quedarse y formar parte del grupo como un militante más de la ACO.

Rápidamente descubrimos sus cualidades humanas y también como creyente, descubrimos en él una persona que desde el primer momento te daba confianza.

En la RdV nos ayudaba a entrar en profundidad en los problemas del tema que se tocaba; llegamos a tener una verdadera amistad, porque era una persona sencilla y fácil de conocer, accesible, muy consecuente con sus convencimientos, con sus ideas políticas y sindicales, preocupado siempre por los problemas sociales y en su fe, un creyente que estaba feliz de serlo y expresarlo.

Desde luego que todos sentiremos la falta de su presencia, por supuesto los que más Tere, sus hijos, familiares, sus amigos y conocidos. En nosotros, en sus amigos del grupo, siempre estará presente en el recuerdo y en el espíritu. Pilar ha querido dedicarle estos versos que os ofrecemos.

En torno a la evangelización

Damos testimonio débilmente, porque no sabemos qué es evangelizar

GRUP RIERA - ZONA BAIX LLOBREGAT

ordene... y sabed que estoy con vosotros... MT 28 19"

-Tenemos también miedo de dejar ver nuestros sentimientos, nuestra forma de ver la vida, como si todo esto fuera de propiedad privada. La apertura de nuestros sentimientos puede iluminar a alguien que lo necesita.

Dar testimonio es comprometerse por un mundo más justo, partiendo de donde estamos: trabajo, barrio, familia, hijos, esposo, esposa...

-En la sociedad que vivimos, el testimonio pasa por nuestra vida, nuestros valores de amor, de justicia encarnados en el Evangelio. Ser testigos de la Vida y con nuestra vida llegar a mucha gente que está de acuerdo con Jesús y el Evangelio, pero que no quieren saber nada de la Iglesia, porque el discurso de la institución eclesial está casi siempre centrado en la prohibición, en el temor, en el amedrentamiento social y en reforzar el poder cuando conviene, sobre todo si es conservador.

-Existe una parte de creyentes en los que la fe consiste en vivir una religiosidad centrada en la liturgia, en los ritos, en las tradiciones y donde su vida circula por otros derroteros. Nosotros como militantes no podemos ni debemos vivir una vida separada de la fe, cada día nos pide renovar nuestra fidelidad al Evangelio y a los demás, ser auténticos a pesar de nuestras limitaciones, nuestras tentaciones de conformarnos con lo más fácil, a veces nos surge la duda del "para que tanta exigencia... ¿no viviríamos más tranquilos siguiendo una religiosidad ritual sin compromiso?" (a los poderosos les resulta simpática esa religiosidad de procesiones, de misas solemnes, de bienvenidas al Papa, de entrega de los triunfos a la Virgen..., en esto hasta participan, colaboran e intentan ser protagonistas). No podemos caer en la trampa olvidando que la verdadera felicidad consiste en intentar vivir como Jesús, dedicados a los más pobres, luchando por un mundo más justo ►

¿Por qué la presencia de los cristianos es tan débil y su testimonio más débil todavía? Ciertamente así no habrá evangelización en el mundo obrero.

-Cuando leemos a Lucas dice *"El Espíritu del Señor está sobre mí, para dar la Buena Noticia a los pobres... me ha enviado para anunciar la libertad a los oprimidos..."*

-Hacemos un esfuerzo para no olvidar a las personas, miramos de comprenderlas y de no herirlas, miramos de ser buenas personas, así nos quedamos tranquilos. Esto está bien, pero evangelizar significa difundir la Buena Noticia.

-A la ignorancia de nuestra misión como cristianos hemos de añadir el miedo. No tenemos miedo de "practicar la religión". Pero tenemos miedo de dar testimonio hasta el fondo de nosotros mismos.

-Creemos que evangelizar es comunicar a los demás lo que Dios es para nosotros, en que nos convertimos gracias a Él, a pesar de nuestras miserias.

"Id y enseñad a todas las gentes... enseñándoles a guardar todas cuantas cosas os

Ser auténticos
a pesar
de nuestras
limitaciones

para todos, testigos desde nuestro interior del amor de Dios por las personas.

–“*La lámpara del cuerpo es el ojo. Si pues tu ojo estuviere bueno, todo tu cuerpo estaría iluminado; mas si tu ojo estuviere malo, todo tu cuerpo estaría entenebrecido. Si, pues, la luz que hay en ti es oscuridad ¿la oscuridad cuanta será? Mat 8, 22*”

–Si vivimos una vida interior profunda, nuestra vida puede ser una lámpara encendida en un mundo oscuro, porque como dijo Jesús “el reino de Dios está dentro de vosotros”.

La Revisión de Vida es en esencia una confrontación de la vida nuestra y de los demás con la fe y sólo a partir de ésta podemos iluminar el sentido de la existencia, cuando queremos saber lo que nos pasa y lo que les pasa a los demás debemos bajar al fondo de nosotros mismos, mirar lo más adentro posible, beber agua de nuestro propio pozo.

–Todos, los hombres y las mujeres estamos hechos de la misma pasta. En un mundo, donde la fatalidad y la impotencia parecen señorear sobre las estructuras generando en las personas actitudes conformistas: “Qué le vamos a hacer”, “No se puede hacer nada para cambiar”, “La vida es un asco”..., ¿nosotros, los militantes nos libramos de esta desesperación colectiva? Con la Revisión de Vida podemos descubrir que aquello que surge en los otros también está en nuestro corazón, y si ese es el primer paso para salir del atolladero, el siguiente lo tenemos garantizado por Jesús “*Si permanecéis en mi enseñanza... conoceréis la verdad y la verdad os hará libres. Juan 8, 31*”

El Joan i el Nadal 2008

GEMMA GARCIA DE LA CRUZ
GRUP PRAT II - ZONA BAIX LLOBREGAT

Per Nadal els cristians celebrem el naixement de Jesús. Són unes dates molt especials perquè es passen en família. Aquest Nadal, per a mi, però, és molt més especial. És el primer que he passat amb el meu fill Joan, i justament fou per Nadal de l'any passat quan vaig saber que estava embarassada.

Recordo quan em vaig fer el predictor i va donar positiu. La notícia, encara que em va fer molta il·lusió i era molt desitjada, em va fer sentir una mica de por i inseguretat. Però és que jo sóc així, sempre insegura, cosa que em fa pensar sempre que potser no tinc prou fe en el Senyor. Quina diferència amb Maria quan es va assabentar del seu embaràs (Lc 1, 26-38). Ella acata sense dubtes el que li anuncien (“Sóc l'esclava del senyor: que es compleixin en mi les teves paraules”) i això que s'hi juga molt ja que està a punt de casar-se i pot ser rebutjada per Josep.

Quan va néixer el Joan vaig sentir una gran alegria, i encara que el Joan no era el salvador, déu n'hi do la gent que va venir a conèixer-lo a l'hospital. Que el meu pare, alhora, estigués també ingressat a l'hospital a causa d'una malaltia greu va enfosquir una mica la meva alegria, però crec que el naixement del Joan també li donà forces per poder recuperar-se.

Els primers dies van ser difícils, però dono gràcies a Déu per haver-me donat una parella, el Benja, que em va ajudar moltíssim. Sincerament, no sé què hauria fet sense ell, sense el seu suport. També haig de donar gràcies a Déu per aquest fill que m'ha donat, que la veritat és que és un sol i creix fort i sà.

Ara el Joan ja té quatre mesos i mira si ens ha canviat la vida al Benja i a mi, que hem celebrat la missa del gall a la tarda. Ara haurem d'esperar uns anys per tornar a celebrar-la a la nit i després anar a cantar nades pel barri amb l'ampolla d'anís.

Com a cristians, tenir el Joan, ens ha fet plantejar el Nadal com alguna cosa més que *atracons* i consumisme. És la responsabilitat d'inculcar en el Joan uns valors i l'alegria pel naixement de Jesús. I sobretot, que no signifiqui només regals. Això últim serà el més difícil, ja que el consumisme està molt arrelat a la família i es pensen que la quantitat de regals que li facin és directament proporcional a l'amor que senten per ell, i no entenen que això només fa que emmascarar el veritable sentit del Nadal.

El Nadal com
alguna cosa
més que
atracons i
consumisme

Reflexions d'una religiosa al Congo

La riquesa d'un país no sempre es sinònim de prosperitat del poble

TESTIMONI DE ROSER MORERA SERDÀ
APORTACIÓ DEL GRUP POBLE SEC I-ZONA BAIX LLOBREGAT

Estimats amics i família, en acostar-se Nadal i Any Nou, vull fer-me present entre vosaltres juntament amb la meva llarga família africanocongolesa.

L'estada entre vosaltres les passades vacances em dóna empenta, i en aquells dies semblava que un nou camí d'esperança s'obria per al nostre Congo... El canvis, les ajudes de nous països amb cultures ben diferents i els acords signats de Pau i Desenvolupament donaven un aire més emprenedor i dinàmic, i una visió de futur més transparent.

No ha sigut així... I de nou amb aquesta terrible guerra de l'Estat, la regió dels Grans Llacs, de les mines i de les grans riqueses del subsòl, està patint les més terribles crueltats i violacions dels Drets Humans. La guerra està fent destrosses irreparables. Les imatges dels milers de desplaçats abandonant tots els seus béns per salvar la vida fan la volta al món per la TV. L'espectacle és aterrador.

El crit del poble és: "Ja n'hi ha prou!", i el de les dones, mares i infants és: "Per què em persegueixes?" (recordant les paraules que va sentir sant Pau en el camí de Damasc), són el clam que s'alça vers el món sencer, demanant Justícia, Pau i Amor.

No hi ha paraules per explicar, i poc podem fer davant de tants interessos internacionals, de la corrupció dels dirigents i les forces ocultes i fils secrets que mouen els poderosos del món.

Escotar, estimar, consolar i ajudar sempre que es pugui és la nostra tasca vora els petits del poble. La nostra ciutat de Kinshasa transformada dia a dia per l'allau d'emigrants interns vers la capital desborda de tota perspectiva... No hi ha capacitat, ni estructura per acollir dignament tot aquest món de misèria i patiment. El 80% no tenen llum, fins barris més antics

experimenten també la falta d'electricitat, un munt de vegades per setmana i dies consecutius es talla el corrent elèctric. Barris sense aigua ni llum i amb grans erosions degut a les pluges torrencials d'aquest any, de canvis climatològics. Es parla d'estadístiques de prop de 9 milions d'habitants, on cada individu intenta trobar un bocí de pa per repartir entre moltes boques.

No podeu fer-vos idea del molt que ens ajuden els vostre donatius i sobretot el vostre suport i lluita per denunciar tals situacions. Fins les germanes benetes de Montserrat fan campanya per sensibilitzar el món i les autoritats dels països més implicats en les causes del desastre, per tal que es faci justícia i es torni la mirada vers un món que s'enfonsa, no per la crisi de malbaratament com és el cas d'occident, sinó per la manca de tot, fins de la dignitat humana.

Les vostres ajudes són una benedicció i un miracle continuat de reconfort, esperança per a l'atenció mèdica i alimentària sempre que es pot.

Cadascun dels nostre germans congolesos "és el Déu entre nosaltres, l'Emmanuel" que continua sent rebutjat i perseguit. Volem ser els braços de Déu, de tots els amics que lluiten per un món millor i sabem que cada gest i ajut envers aquests petits és a Jesús que servim i estimem.

Que Nadal i el 2009 ens portin Pau, Pau i molta Pau plena d'estima dels germans africans.

Manifest d'un grup de cristianes i cristians d'ICV

Davant l'actual situació eclesial i política, una colla de cristianes i cristians membres d'Iniciativa per Catalunya Verds, hem cregut convenient iniciar un grup de treball per aportar, des de la nostra doble perspectiva de creients i militants ecosocialistes, la nostra reflexió sobre la realitat que tots plegats vivim i sobre el futur que volem construir.

Com a punt de partida, volem afirmar el següent:

Per a nosaltres, el missatge de Jesucrist és un missatge d'alliberament, una invitació a treballar al servei d'una vida digna per a tothom. No l'entendem si no és a través del rostre d'aquells que avui més reflecteixen la seva presència: els pobres, els marginats, els exclosos. Aquest missatge a nosaltres ens porta a l'acció política per fer realitat aquesta vida més digna. I ens hi porta, concretament, dins ICV, perquè és aquí on creiem que aquesta acció es realitza més seriosament i més eficaçment.

En aquest sentit, creiem que la potència transformadora de la fe, que a nosaltres ens anima en la nostra acció política, pot portar també a altres creients a descobrir aquest mateix camí, i pot contribuir a empènyer-hi la nostra societat. Malgrat les circumstàncies tan diferents, ens sentim hereus de la tasca que van realitzar en aquesta línia persones com Alfons Comín o Joan Garcia Nieto, i volem continuar-la d'acord amb la realitat del moment actual.

Per això, a l'hora de valorar la realitat eclesial, creiem que val la pena destacar la molta gent que viu la seva fe com una empenta de transformació, i la concreten en l'acció política, o en altres actuacions amb voluntat transformadora. I igualment, creiem que val la pena valorar les tasques de cohesió social que es realitzen des dels llocs cristians: des de les més visibles, com les accions socials que es duen a terme des de les entitats religioses, fins a les més amagades, com les que realitzen moltes parròquies, comunitats o moviments cristians com a espais de trobada i d'acolliment.

En contrast amb això, volem remarcar el mal que ens fa l'actitud

cada cop més conservadora i integrista de bona part de la jerarquia eclesiàstica i de determinats sectors de l'església catòlica. Afirmem que aquestes actituds no representen de cap manera la totalitat dels creients, encara que siguin les que tenen el poder i la visibilitat. I volem dir, també, que nosaltres estem convençuts que aquesta mena d'actituds s'allunyen notablement del missatge de Jesús, i sovint fins i tot el contradueixen.

Aquest allunyament del missatge de Jesús creiem que es dona tant pel to com pel contingut. Pel to, perquè la pretensió d'imposar la pròpia visió i els propis criteris per damunt de la voluntat democràtica de la societat, té molt poc a veure amb la manera de fer de Jesús. I pel contingut, perquè els temes que aquests sectors conservadors i integristes propugnen com a fonamentals, no són de cap manera els que més preocupaven ni interessaven Jesús; fins i tot, alguns d'aquests temes que sovint es presenten com a intocables per a la fe cristiana (per exemple, l'actitud davant els mètodes anticonceptius, o davant les relacions homosexuals), nosaltres creiem que, des del punt de vista de l'evangeli, actualment són totalment indefensables.

En línia amb aquest darrer punt, volem afegir també que creiem que el missatge de Jesucrist, i la fe que se'n deriva, només tenen sentit com una oferta lliure que està a l'abast de qui la vulgui. I que, per tant, no té cap sentit qualsevol mena de pretensió que les administracions públiques afavoreixin específicament la fe catòlica o les seves institucions, en el nivell que sigui.

Per això, volem que s'avanci al màxim en el camí de la construcció d'un estat laic. I això comporta replantejar els acords amb el Vaticà, igualar el tracte que reben les diferents religions, eliminar les connotacions cristianes en els actes oficials de les institucions públiques (des dels funerals d'Estat fins a les preses de possessió dels càrrecs públics), suprimir l'ensenyament confessional de la religió a l'escola i substituir-lo per un adequat coneixement cultural del fet religiós, etc.

Aquesta voluntat laica, però, no creiem que hagi de voler dir pre-

tendre que el cristianisme, o el fet religiós en general, sigui una cosa que hagi de quedar en la intimitat, sense cap visibilitat social. El cristianisme, com hem dit ja més amunt, té una fecunditat social notable, i forneix valors importants per a molta gent, de manera que seria un error intentar anul·lar aquestes energies vitals. I això mateix podem dir de les altres religions. I igualment, no tindria sentit voler amagar que el cristianisme ha creat entre nosaltres una tradició i una riquesa cultural que va més enllà del camp religiós: cal trobar les maneres de gestionar i viure col·lectivament aquesta riquesa, a la qual sens dubte caldrà també anar afegint, segons s'escaigui, les tradicions i riqueses que ens aportin les noves expressions religioses que s'estan implantant entre nosaltres.

L'important serà, en definitiva, que ningú no pugui imposar a ningú altre els propis criteris, plantejaments o doctrines; que tothom pugui viure amb igualtat allò que creu, allò que el motiva, allò que l'empeny; i que aquesta pluralitat pugui ser enriquidora, i no constrenyidora, per a tothom.

Aquestes són els criteris principals que basaran l'actuació d'aquest grup que ara iniciem. Ens trobem, sens dubte, en uns moments difícils per a molts creients, que veiem com la imatge pública de la nostra fe està monopolitzada per posicions conservadores i integristes. I entenem que a vegades costi d'entendre l'experiència cristiana que un bon nombre de militants d'ICV continuem compartint. Però tot i així, per a nosaltres aquesta experiència cristiana és molt valuosa, i creiem que des d'ella podem fer aportacions útils per a tots plegats. Amb el desig de contribuir a aquest objectiu que ens mou alhora com a creients i com a militants d'ICV: el treball per un món més digne i més feliç per a tothom.

Eusebio Argueta, Quim Cervera, Cesc Cònsola, Isabel Cruells, Marta Digon, Albert Farriol, Quitèria Guirao, Anna M. Luque, Josep Lligadas, Toni Mora, Aina Pascual, Montserrat Roca, Francisco Javier Ruiz, Josep Sánchez Bosch, Mercè Solé i Jordi Valls.

BARCELONA, 6 DE JULIOL DE 2008

Mion - Puigberenguer

L'esforç per la identitat d'un barri de Manresa

EQUIP MIPUAL

Manresa,
Zenobita Editorial,
2008

Entre els temes de "memòria històrica" cal no oblidar la memòria d'una sèrie de barris que a Barcelona i a altres ciutats van emergir pels anys 50 i 60. La forta immigració d'aleshores va trobar-se en terrenys marginals, sense serveis públics, sense cohesió social i amb unes

administracions municipals pròpies de la dictadura.

En la majoria d'aquests barris s'hi va fer present una Església popular – amb joves consiliaris enviats a crear-hi parròquies, militants de moviments, grups de religioses i petites comunitats que hi anaven naixent. La seva identificació amb el barri, els seus problemes i reivindicacions va ser forta, colze a colze amb sectors obrers, amb militants de la clandestinitat. Com a fruit van néixer associacions de veïns i tota mena d'entitats, i es va crear un moviment veïnal que encara dura.

Aquest llibre, *MION – PUIGBERENGUER: L'esforç per la identitat d'un barri de Manresa* és fruit d'un treball col·lectiu d'un bon grup de gent jove del barri, assessorat per "històrics" i per historiadors d'ofici. L'any 1968, una barriada mig pagesa, que havia acollit centenars de famílies immigrants, va tenir el primer servei: una guarderia parvulari, a càrrec d'un grup de monges de la Companyia de Maria. Va ser l'inici d'una tasca comunitària feta d'esforç, unió, reivindicació i autogestió, que ha transformat el barri en tots els sentits, d'una manera notable.

Podeu demanar el llibre, publicat per Zenobita Edicions, una editorial manresana dedicada a publicar material didàctic i monografies històriques, a qualsevol llibreria.

La missa, senzillament

ROBERT CABIÉ

Barcelona, Centre de Pastoral Litúrgica, 1994

La missa, senzillament..., precisament perquè no és gens senzill comprendre el seu sentit, la seva celebració. Tant en el seu desenvolupament com en el seu vocabulari, la missa suporta el pes de dos mil anys d'història. Com parlar-ne amb senzillesa?

Què significa, per exemple, que és un "sacrifici" i més encara un "sacrifici d'acció de gràcies"? Què vol dir realment que Jesucrist és present en el pa i en el vi? I es plantegen preguntes des de la vida: anar a missa és el que defineix al cristià?, no és estimar l'important?

Ajudar en aquest camí de coneixement i de reflexió –i donar instruments per ajudar altres– és l'objectiu d'aquest llibre de Robert Cabié. Des de la seva doble experiència de professor de la Facultat de Teologia de Tolosa de Llenguadoc i de consiliari de la JOC a França. Amb l'aportació de testimonis cristians d'ahir i d'avui. Perquè a tots ens sigui més fàcil participar i viure la missa... senzillament, fonament.